

repertoár malé scény

ROČNÍK 3

1965

ČÍSLO 9

rms

Z obsahu
tohoto čísla:

Václav Bárta:
Jak se chodí
za holkama -
kabaret souboru
Inklema

Allan Brownjohn:
Cesta za králíčkem

Kurt Kusenberga:
povídky

Ivan Rehák:
Připravte si drobné

Písničky z filmu
Kdyby tisíc
klarinetů...

Karel Hála se představí
v zahajovacím pořadu
nového souboru
Státního divadelního
studia APOLLO,
jehož uměleckým vedoucím
je Jiří Štaidl.
Na I. straně obálky
Kholův snímek z vystoupení
Inklema

Cesta za králíčkem

Alan Brownjohn

Jedem se podívat na králíčka.
Jedem se podívat na králíčka.
Na jakého králíčka? říkají lidé.
Na jakého králíčka? ptají se děti.
Na jakého králíčka?
Na toho jediného králíčka,
Na jediného králíčka v celé Anglii,
Jak sedí za ostnatým drátem
Ve světle reflektorů, ve světle neónů,
Ve světle sodíkových lamp,
A okusuje travičku
Na jediném trávníčku
V Anglii, v Anglii
(Tráva kolem ohrad s plakáty
Se ovšem nepočítá.)
Jedem se podívat na králíčka
A musíme tam být včas.

Napřed po pohyblivých schodech
A potom podzemní drahou
A pak jedeme automobilem
A pak letíme helikoptérou
A těch posledních pár metrů musíme ujít
Pěšky.

A teď už jsme na cestě,
Na cestě za králíčkem,
Už tam skoro budem,
Už se nemůžeme dočkat,
A s námi davy a davy lidí,
A policajti na koních
S obrovskými amplióny,
S prapory a standartami,
A jedenkaždý přišel zdaleka.

Teď už ho ale brzy uvidíme
Jak sedí a okusuje
Stébła travičky
Na jediném trávníku v —
Ale copak se tu děje!
Pročpak se všichni tak zlobí,
Proč se každý strká
A hubačí a nadává?

Králíček zmizel,
Ano, králíček je pryč.
Prohrabal se prostě dolů do země,
Udělal si tam doupě, pod zemí,
A nedbal nic na všechny ty lidi.
A co nám teď jenom zbývá?
Co nám teď zbývá?

Je nám to líto, jste jistě zklamáni.
Jděte jen domů a udělejte si jiný program,
Vraťte se domů, pro dnešek zavíráme.
A nikdo neslyší králíčka, jak pod zemí
Brouká si smutně pro sebe, sám pro sebe,
Skrčený ve svém pelíšku, tam pod zemí:
„Nepotrvá to dlouho a oni zase přijdou,
Určitě zase přijdou a najdou si mě, i tady pod zemí.“

(Z antologie Jazz poems. Selected by Anselm Hollo.
Vista Books, London, 1963)

Přeložil Jiří Janovský

Foto Vratislav Vašínka

JE NEBEZPEČNÉ DOTÝKAT SE HVĚZD

Píseň z filmu Kdyby tisíc klarinetů...

Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Medium foxtroť

On: Je nebezpeč-né dotýkat se hvězd na zem spadlých, na zem
spadlých snebe, je nebezpečné do-tý-kat se tebe. Scat -

Ona: Ve hvězdách sto-jí psá - no,
proč chodím večer smutná spát, proč se plá - čem budím
rá - no a proč mě nemá ni-kdo rád.

Proč si vdu-chu stále ří - kám, že už se musím brzy vdat.
A proč se vno-ci ne-za-my-kám, když vím, že
měla bych se bát. On: Je nebezpečné do-týkat se hvězd -
na zem spadlých, na zem spadlých snebe, je ne-bez-peč-né
do-tý-kat se tebe! Oba: Vrhnout se do nebez-pe-čí, to je pro nás
čest. ještě dneska mu-sí-me se spolu dotknout hvězd. (Vokál)
Ještě dneska mu-sí-me se spolu dotknout hvězd!

S → P → Ě → Š → NY ŽI → VOT

KURT
KUSENBERG

Vzbuzoval obdiv již v dětském věku. Rostl jako z vody a pak opět, jako když utne, přestal. Při mluvení brebentil a přeríkával se, protože jeho myšlenky předstihovaly slova; ve svých pohybech byl bleskurychlý a tak ho bylo často vídat na několika místech současně. Ve škole přeskočil každý rok jednu třídu — nejraději by je byl přeskočil všechny.

Když vyšel školu, našel si zaměstnání: dělal poslička. Byl to jediný poskok, který kdy skutečně poskakoval. Ze svých pochůzek se vracíval tak brzy, že nikdo nevěřil, že mezitím vůbec někde byl — a proto ho propustili. Vrhł se tedy na těsnopis a brzy psal pět set slabik za minutu. Přesto ho v žádné kanceláři nechtěli zaměstnávat, protože korespondenci datoval o celé týdny napřed a z dlouhé chvíle zíval, když jeho představení diktovali podle jeho mínění příliš pomalu.

Po krátkém hledání, jež se mu ovšem zdálo nekonečné, dostal místo řidiče městských autobusů. S hrůzou později vzpomínal na tuto činnost, která spočívala v tom, že musel jedoucí vozidlo neustále zastavovat. Jeho zrak kynuly ulice, vybízející k rychlému projetí, zatímco na zastávkách mu kynuli lidé, kteří chtěli nastoupit, a jim musel vyhovět.

Avšak jednoho dne na ně přestal dbát a unesl autobus zběsilou rychlostí daleko za město; tím tedy skončila

jeho šoférská kariéra. Případ se ovšem dostal do novin a vzbudil pozornost i ve sportovních kruzích. Výsledek byl, že jeho životní dráha od obyčejného řidiče až k hvězdě silničních závodů byla prostě oslňující. Velké firmy se překonávaly v úsilí o získání jeho přízně; zvítězila kapitálově nejsilnější továrna, která ho jmenovala spolumatitelem.

Ve vedoucím postavení se osvědčil jako málokdo: při vedení obchodních jednání byl prostě nepřekonatelný a obávaný tím, jak své protivníky dovedl uvést do zmatku a potom je střelhitě přelstít.

Za několik hodin po rozhodnutí založit domácnost se již ucházel o olympijskou vítězku v běhu na sto metrů, hned ze stadiónu se s ní hnál do oddávací síně a vynutil si okamžitou svatbu. Společné zájmy je spojily k nebyvalým výkonům. Mladá paní dbala na to, aby v ničem nezůstávala pozadu. Vyřizovala domácí povinnosti ve zlomcích vteřiny, již v zimě nosila letní šaty a i porod měla uspišený — v pátém měsíci. Její dítě již v kolébce dovedlo plyně hovořit a běhat se naučilo ještě dřív než chodit. Manželka vynalezla i nová rychlojídla, která bylo možno spořádat v letu a okamžitě i strávit. Služebnictvo se měnilo denně, později i v rozpětí několika málo hodin; nakonec se podařilo získat kuchaře z jídelního vozu a dvě le-

tušky, které chápaly míru času a zůstaly. Manželka byla svému choti oporou v každé příležitosti.

Manžel mezitím dále pokračoval v úsilí, jak život uspišit. Protože spal rychleji než ostatní lidé, nepotřeboval dlouho spát. Sotva ulehl do postele, již snil, a ještě než sen dozněl, byl na nohou. Snídal ve vaně a při oblékání četl noviny. Skluzavka vlastní výroby ho dopravovala z okna bytu přímo do auta, které stálo s nastartovaným motorem před domem a okamžitě vyráželo na cestu.

Hovořil tak stručně jako kdyby telegrafoval; zanedlouho mu tedy rozuměl jen málokdo. Nevynechal žádné sportovní utkání, při němž šlo o rychlost, a vypisoval ceny za nejlepší výkony, jež však nikdy nebyly uděleny, neboť podmínky byly pro normální

smrtelníky nespílitelné. Část svého rychle získaného jmění investoval do stavby raket. Seděl v první vystřelené raketě, vyrobené vlastním koncernem, a považoval to za nejkrásnější jízdu svého života.

Následky takového spěšného života ovšem na sebe nedaly dlouho čekat. Stárl podstatně rychleji než okolní svět, v pětadvaceti měl stříbřité šediny, ve třiceti to byl zlomený stařec. Dříve, než se tohoto pozoruhodného případu mohla ujmout věda, zemřel, a rozpadl se okamžitě v popel, protože nechtěl čekat až na kremaci. Byl tak ušetřen rozčarování z toho, že nekrology vyšly v novinách až den po jeho smrti, a nikoliv napřed. Od té doby, co zemřel, vleče se minuta opět po celých dlouhých šedesát vteřin.

H _ O U P ->
Č _ O V Ě K

KURT KUSENBERG

Odjakživa jsem dychtil po setkání s nějakým skutečně hloupým člověkem. Nebylo to proto, že bych se chtěl pást na jeho hlouposti a posílit si tak vlastní sebevědomí — nikoliv, chtěl jsem si pouze ověřit, že hloupí lidé skutečně existují. Těžkopádné, neohrabané i nemotorné duchy znám, i za-

bedněné hlavy se vyskytovaly, ale nikdo z nich nebyl tak hloupý, až by to bučelo. Snad, říkal jsem si, se každý seznamuje jen s takovými lidmi, s jakými si sám rozumí; a protože patrně stejně smýšlejí i hloupí lidé, zůstávají i oni jen mezi sebou. Leč tak docela samozřejmé se mi to přece jen nezdá-

lo, až jsem konečně připadl na to, že moje marné hledání patrně spočívá v tom, že sám sobě nerozumím. K tomu přistupuje, že jsem malířem.

Všichni moji předkové byli rovněž malíři a protloukali se životem do slova se štětcem a barvičkami v ruce. Pokud se někdo z nich uchýlil v jiného povolání, přibuzenstvo ho vyvrhlo ze svého středu. Umění malovat se u nás dědilo z otce na syna nebo i ze strýce na synovce; jestliže chybí dědictví, musí píše nahradit talent. Věřit nějakému malíři, že je hloupý, prozrazuje nevědomost, jež sama téměř hraničí s hloupostí; kdo je totiž skutečně hloupý, má všechno za bernou minci, a právě to malíři nikdy nedělají. Není tedy žádný hloupý malíř a nejsem tudíž hloupý ani já, protože jsem malíř.

Co si člověk toužebně přeje, to je mu nakonec zřídka kdy odepřeno. Tak se stalo, že i já se potkal s hloupým člověkem. Maloval jsem právě v pléně: stál jsem na louce, sám, ale nikterak osamocený — ve vzdálenosti asi jednoho sta kroků měl totiž postavený svůj malířský stojan strýc Joachim, a kdo měl dobré oči, mohl v patřičné vzdálenosti rozeznat sametovou čepičku mého prastrýce Ludvíka, který se tam rovněž obíral malováním. Protože jsme všichni malíři, vydáváme se do přírody rádi v houfu, jednak ze soudržnosti, jednak proto, že to má i svou užitečnou stránku, jak brzy uvidíme.

Abych začal sám se sebou: pobyt v přírodě pro mě vůbec nebyl nezbytný, neboť jsem usiloval o alegorický obraz, který kromě několika nahých postav zobrazoval jen jeden jediný strom. Jelikož je mi však lidské tělo důvěrně známo do všech detailů a čerstvý vzduch si cením nade všechno, se zálibou překládám svou práci do přírody. Pro mé dílo bylo rovněž výhodné, že prastrýc Ludvík byl v doslechu, neboť jsem ho tak mohl kdykoliv poprosit, aby do mého obrazu přimaloval psa. Bez psa, to byl prastrýcův

nezvratný názor, je alegorický obraz k ničemu — ať už představuje cokoli. A jelikož psy tak docela věrně namalovat nedovedu, dávám si je přidělat od prastrýce, který se v tom, přesně vzato, vyzná podstatně hůř než jeho otec, který byl uznávaným zpodobitelem zvířat, ale chce to zkrátka a dobře takhle mít a moje úcta před stářím mi říká, abych se přizpůsobil.

Ani můj strýc Joachim se vlastně nezabýval krajinářstvím, nýbrž se horlivě potýkal s mým portrétem. Aby mě nižádným způsobem nemohl rušit, neboť to nemám rád, postavil se, jak už řečeno, do vzdálenosti asi jednoho sta kroků a pokoušel se tuto vzdálenost odčinit pomocí silného dalekohledu. Takový způsob práce může arci někoho překvapit, ale jistě je, že byl promyšlený a zabraňoval kupříkladu tomu, aby se portrétista utápěl v přílišných detailech. Jediný z nás tří, kdo měl z krajiny nějaký užitek, byl prastrýc Ludvík. Maloval vše, co se oku nabízel, nás dva v to počítaje, i když jsme se na jeho plátně scvrkli do dvou nepatrných figurek. A jak jsme tak stáli a malovali, přiblížil se nenadále ten hloupý člověk.

Nespatřil jsem tento dar dobrotivě náhody okamžitě, leč netrvalo příliš dlouho a upozoroval jsem, že tu někdo je. Právě když se můj štětec pokoušel náležitě vykroužit tělesné formy múzy Klíe, pocítil jsem, že někdo mé snažení pozoruje. Pohlédl jsem stranou a spatřil slušně oblečeného muže, který mi se zdvořilou zvědavostí nakukoval přes rameno.

„Dovolíte, prosím,“ řekl a nadzvedl kloubek, „abych se na vás trochu díval?“

„Nemohu vám v tom bránit,“ odpověděl jsem nedůtklivě, neboť jsem už řekl, že při práci bývám nejraději sám.

Muž se zasmál, jako kdybych řekl nějaký báječný vtíp: „Ne, to doopravdy nemůžete. Leda,“ dodal rozveseleně, „že byste mě chtěl odehnat. Ale co by

se stalo, kdybych se vyhnat nedal, he?“

„Pak by z toho asi byla pěkná pralice,“ řekl jsem.

„Vidíte, tak jsem to právě myslel. Ano, většinou je z toho v takových případech rvačka. Ale mezi námi přece ne,“ vlichocoval se, „pralice jsou nechutné, to není nic pro lidi našeho druhu. — Vy jste malíř, nemám pravdu?“

„Jste znamenitý pozorovatel,“ řekl jsem udiveně.

„Haha,“ zdálo se, že se smíchy úplně rozsype, „hahaha. Jistě, máte pravdu, hned se pozná, že jste malíř, protože malujete. Ostatně jsem to tušil už od začátku, ptal jsem se jen pro jistotu.“

„A teď máte jistotu?“

„Ano, teď ano, sám jste mi přece do jisté míry potvrdil, že jste malíř. Člověk ovšem nikdy docela přesně neví, jestli všechno souhlasí. Většinou ano, ale někdy také ne a pak dochází lehko k nedorozumění. Třeba ta krajina, co ji tady malujete, ta je na můj vkus nějak málo podobná tady té krajině okolo...“

Otočil jsem se k muži a zkoumal jeho tvář, protože jsem se domníval, že si ze mne dělá blázný. Ale zřejmě to všechno myslel úplně vážně. „Jste snad slepý, pane?“ zeptal jsem se.

„Já? Ne, určitě ne, aspoň mě to nikdy nenapadlo. Proč se ptáte?“

„Protože každé malé dítě vidí, že nemalují krajinu, ale postavy.“

„Postavy?“ Velice se podívil a přistoupil blíže. „No ovšem, jsou to skutečné postavy,“ řekl, „neoblečené ženy, jestli se nemýlím. Moc pěkné, a jsou si podobné, jen kdybych uměl taky malovat takové. Když jsem byl ještě malý, maloval jsem jednou krávu. Tužkou, vite? Spíš to tedy byla kresba, a ta kráva vypadala jako slon, nikdo nepoznal, že jsem chtěl vlastně namalovat krávu, všichni říkali, jaký je to pěkný slon. Moc jsme se tomu tenkrát nasmáli.“

„Taky že to bylo strašně k smíchu,“

prohodil jsem a naklonil se opět k mů-
ze Klíe.

„Hahaha!“ smál se dál, „vidím, že máte opravdu smysl pro humor. Znáám jednoho člověka a tomu je ten dar úplně odepřený. Když udělám nějaký žert, tak se ani neusměje a jen se na mě přemítavě podívá; to je to, nemá smysl pro humor. Ale teď se vás musím na něco zeptat: kde vlastně máte postavené ty figury, co tady kreslíte? Mohu si vykoukat oči a žádné tu nevidím. Jen támhle je jeden starý pán, co taky maluje, ale ten je, jak vidím, oblečený. Ne, řekněte mi poctivě: kde vy ty postavy vidíte?“

„Vidím je před svým duševním zrakem!“

„Aha!“ Ponořil se do hlubokého přemítání. Už jsem myslel, že ztratil řeč nebo usnul, ale tu se opět ozval.

„Ty postavy tu tedy nejsou, že? Vy si je jenom vymýšlíte, ano?“

„Tak tak, správně.“

„To tedy klobouk dolů, jen co je pravda. Hmm,“ zamručel, „já bych to nesvedl vymýšlet si nahé postavy, tedy ne že bych se styděl, ale prostě proto, že vlastně ani dobře nevím, jak vypadají. Samozřejmě, že jsem už viděl neoblečené ženy, dokonce často, hihhi, nejsem nijak svatý, ale na podrobnosti člověk přece jen zapomene. Ostatně —“ a teď se na jeho obličeji objevil úzkostlivý výraz — „proč malujete postavy tady v přírodě, když byste to měl doma pohodlnější?“

„Protože jsem rád na čerstvém vzduchu.“

„To jsme na tom tedy stejně, jen s tím rozdílem, že já nekreslím žádné postavy. Ale stejně je to zajímavé, ten váš případ, dosud jsem se s ničím podobným nesetkal, ačkoliv mám dobré vzdělání a jsem hodně zcestovalý. Podle všeho jste malíř, který venku maluje postavy, jaké by mohl namalovat také doma — nemám pravdu?“

„Ano,“ odpověděl jsem, „dá se to tak říci.“

Byl to pro něho tvrdý oříšek. Zmlkl, zavřel oči a úporně přemýšlel. Uply-

nula delší chvíle, než znovu promluvil: „Myslím, že jsem to teď pochopil, a to pomocí přirovnání. Nemí nad přirovnání, víte, pomáhají ledacos vyjasnit. Když vy tady veřku tedy stojíte a malujete postavy, které ostatní nevidí, je to stejné, jako kdyby —“ pronikavě se na mě zahleděl a zdůrazňoval každé další slovo — „jako kdyby malíř zvířat nemaloval doma, co vidí na dvoře, ale ve volné přírodě to, co vidí před svým duševním zrakem. Je to správné přirovnání nebo ne?“ skončil triumfálně.

„Je,“ řekl jsem otráveně a hodil štětec do brašny tak prudce, až to zadunělo. O svátcích se nemá pracovat, a tento den byl pro mě svátkem, protože jsem konečně potkal hloupého člověka. Sotva mojí příbuzní postřehli, že jsem přerušil práci, učinili kvapně totéž. Máme totiž takový zvyk, že se řídíme dobrým i špatným příkladem, který kdokoli z nás učiní; především ale dbáme toho, abychom se vraceli domů společně a mohli si tak cestou vyměňovat nejčerstvější zkušenosti.

„Vy už nebudete malovat?“ zeptal se ten člověk, když jsem si složil všechna fidlátka.

„Ne,“ odpověděl jsem, „končím, protože mě právě potkalo velké štěstí.“

„To je báječné,“ řekl a viditelně se zaradoval, „smím vědět, co to je?“

„Ovšem — poprvé v životě jsem potkal hloupého člověka.“

„Ale jděte, to je legrace. Kde se to stalo?“

„Tady. Když jste přišel, byl tady.“

„A já ho vůbec neviděl. Neobjevil se snad zase jen před vaším duševním zrakem?“

„To tedy ne,“ řekl jsem a vlídně na něho pohlédl. „Stál tu tak živý jako tu teď stojíte vy — jestli smím užít toho přirovnání.“

„To smíte,“ zazubil se, „i když to pro mě není právě lichotivé. Jste vy ale šprýmař, hned jsem to přece říkal. Teď by jen chybělo,“ a s těmi slovy smekl klobouk a potřásl mi rukou na rozloučenou, „teď by jen chybělo, aby-

ste řekl, že ten hloupý jsem já. Haha-ha, jste vy ale žertěř...“ Se smíchem odešel a nemohl se smíchem ani udržet. Slyšel jsem jeho smích, i když už zmizel za obzorem.

Prastrýc Ludvík ke mně přikvačil jako první — navzdory svému vysokému stáří i větší vzdálenosti.

„Byl to požehnaný den,“ supěl pod tíží svého malířského nářadí. „Práce mi šla dobře od ruky. — Chceš namalovat toho psa hned nebo to počká do zítřka?“

Vzal jsem jeho štafle. „Ne, prastrýci, zítra to bude stačit. Moc jsem dnes s malováním nepokročil, protože mě tu někdo zdržoval.“

„Tak to vidíš, jaké mám ještě dobré oči. Celou tu dobu mi připadalo, že vedle tebe někdo stojí. Pro každý případ jsem z toho udělal malou postavíčku, namaloval jsem ji indickou červení a vypadá to docela pěkně.“

„To jsi udělal dobře, prastrýci,“ odpovídal jsem, „takovou figurku člověk hned tak neuvidí.“

Teď přicházel i strýc Joachim, zvolna a pomalu, jak bylo jeho zvykem. Mával obrazem ve vzduchu. „Hotovo!“ volal na nás už z dálky. „Ale nejseš si tam, hochu, nějak podobný!“

Když jsem se podíval na jeho plátno, shledal jsem se nepodobností i já, protože namalovaný obličej měl všechny znaky toho hloupého člověka.

„Strýčku Joachime, do dalekohledu jsi chytil nepravého!“

„I kakraholte, hochu, už to tak vypadá! Kde jsi stál, vpravo nebo vlevo od štaflí?“

„Vpravo, strýčku, vpravo.“

„Zatraceně,“ nadával staroch, „to jsem se tedy opravdu přehlédl. Jen mě těší, že aspoň vím, proč ta podoba neklape. A koho že jsem to vlastně namaloval?“

„Namaloval jsi,“ řekl jsem slavnostně, „namaloval jsi hloupého člověka. Měj ten obraz v úctě, je to drahocenná památka.“

„Jestli Joachim opravdu vypodobnil hloupého člověka, pak je to tedy alegorie hlouposti,“ domníval se prastrýc Ludvík, „ale na alegorie, jak víte, patří pes. Mám ti ho tam přimalovat?“

„Budu ti vděčný,“ řekl strýc Joachim, „ale radši později. Teď už pojďme domů!“

A to jsme i učinili.

Z povídkové knihy K. Kusenberga MAL WAS ANDRES! Rowohlt's Taschen-Bücher 113, 7. vydání. 1964. Přeložil Jiří Janovský

Marie Bartušková

ZPOVĚĎ GRAMOFONU VÍTR

Nasmálnasmálnasmál
jsem se velmi často.

Na mém talíři
položené cizí chutné sousto
a jedno malé škrábnutí jako
naschválnaschválnaschvál.

Ale teď
zatím co na talíři
odtáčím dlouhohrající desky
majitel klidně večeří
a neobtěžuje se ani
uzavřít má otevřená ústa.

Neptej se větru, kam spěchá,
a chceš-li to přece vědět,
spěchej s ním.

Někde vyrostle střecha
a zarazí tebe i vítr
a vy si pohlédnete v tvář.

V závětrí střechy vítr tě nechá
a sám pospíší si dál,
neboť v tvé tváři nebyla touha.

MONTÉR VÁCLAV

Rock-waltz z televizního pořadu Písničky na zítřka

Hudba: Jaromír Vomáčka / Text: Vladimír Dvořák

Měl ji rád, měl ji rád, odjel však do dá-li. Měl ji rád, měl ji rád,
musel jet montovat. Montér Václav nebyl žádný Don Juan, a přec tupověst
Zrovna začlo léto, v poli kvetl mák a Václav byl tak
Český montér časem pozná celý svět a někdy ce-lou

měl, leckdy totiž leckde o-kolnostmi hnán se loučit zapo-mněl.
sám, jaký div, že sotva schoval šroubovák, už spěchal k hodinám,
vlast, v Praze jsou jak známo dívky jako květ, co dívka, to je past.

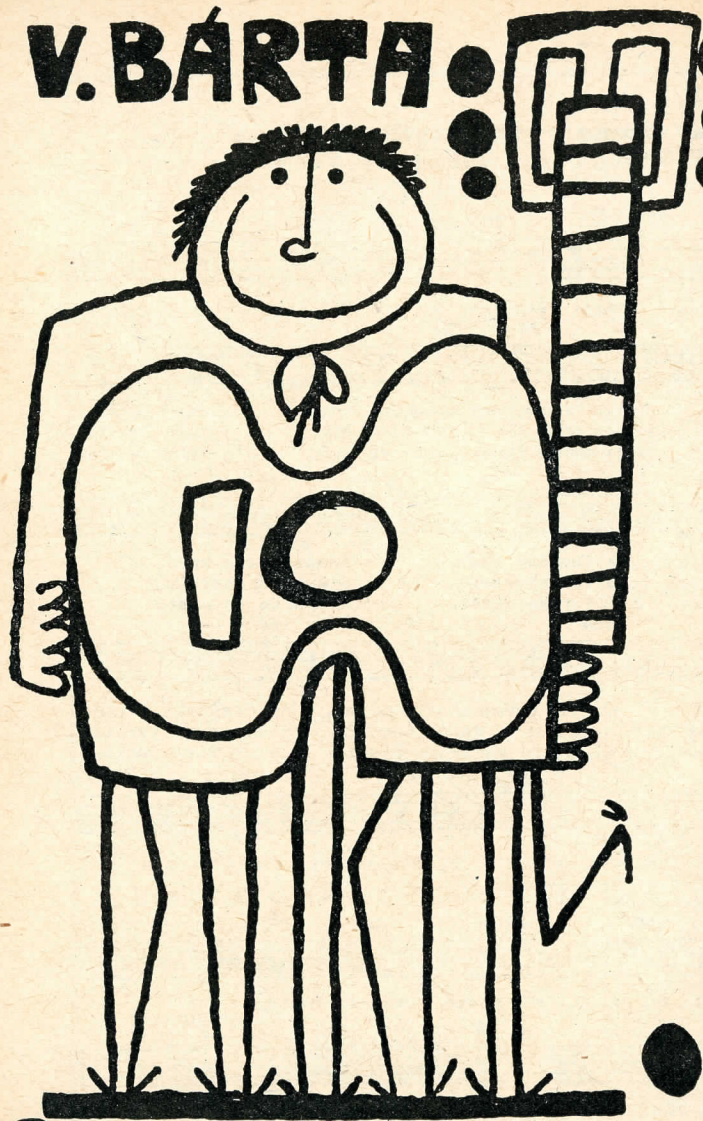
Na příklad unás v do-mě chodil s jednou slečnou po mně, ve čtvrtek půjčo-
stvo-e-ní s něhou du-hy dalo bosk a dalo dru-hý, chtělo dať tre-tí,
Jedné z nich zvláště svůdné Václav dal své srdce bludné, a co víc, u-lo-

val si od ní klíč, vpá-tek byl pryč. Měl ji rád, měl ji rád,
ne-da-lo vraj nič, Vá-clav byl pryč.
žil si u ní pak ces-tov-ní vak.

mu-sel však do Piešťan, měl ji rád, měl ji rád, musel mon-to - vat.

Má ji rád, má ji rád, karta se o-bra-cí, má ji rád, má ji rád
víc než dřív jízdní rád. Tentokrát, tentokrát Václav se ne-ztrá-cí,
tentokrát, tentokrát jinde nechce montovat. Daundy, daundy, dau, oh yes!

V. BARTA

JAK SE CHODÍ
ZA HOLKAMA

INKLEMO

INKLEMO

VÁCLAV BÁRTA JAK SE CHODÍ ZA HOLKAMA

Hudba k písni Bláznivá
a hudební spolupráce: Vít Fiala

N Ě K O L I K S L O V Ů V O D E M

V tomto pořadu účinkovali:

Absolon Miloš

Česák Jaroslav

Douběta Jaroslav

Dvořák Petr

Lehký Ladislav

Matějůček Jan

Vohralík Vladimír

Zedník Miloš

Zaloudek Josef

Nebudou-li k dispozici tito,
mohou hrát jiní.

Dále: Všechny povídky,
až na jednu, říká Lehký;
všechny dialogy vede Absolon;
jinak se všichni střídají.
Ještě poznámka k poznámkám:
Psali jsme je pouze tam,
kde to považujeme za potřebné.
Můžete je brát v úvahu,
nebo nemusíte.
To je všechno.

(Kresby v čísle jsou od výtvarného spolupracovníka souboru Inklemo, Josefa Chalupníka.)

(Na začátku všeho je tma. V ní nastoupí všichni, co zpívají úvodní písničku. Jakmile se tma změní na šero, ozvou se první akordy)

Z MLHY A ŠERA

Velmi pomalu

Z ml- hy a še- ra vy- sta- vím dům [jé-jé-jé-jé] O- 'ko- lo
do- mu z pa- prs- ků plot, [jéjéjéjé] při- dám tam ti- cho a mořskej
šum, stříbr- nej ví- tr, pár sla- vi- čích not [jeje-jeje] A ješ- tě
te- be a pra- vý sos- ny, to všechno ne- chám si pro sny...

(Všichni odcházejí, zůstává jen Dvořák; ten uhodí imaginární paličku na gongo-terč; přesně v tom okamžiku změna světla: místo šera jediný reflektor přímo na terč)

BÁSEŇ

Měl bych si sednout a napsat báseň
Něco jak hladím Tvé vlasy
Nebo Tvé kadeře
Nebo Tvé Něco
Zkrátka jak hladím

Když sednu a budu přemýšlet
Tak něco vypočítám
Potom to vezmu a proškrtám
A to co mi zbyde přepíšu načisto
Tím bych měl vyhráno
Jenže co s tím
Zatímco sednu a napíšu báseň
Tak jinej bude hladit

T O Z R O V N A

(Dvořák uhodí stejným způsobem, následuje rychlý přechod na plná světla. Kdo umí pískat na prsty, silně pískne, přiběhnou všichni a postaví se do řady. Každý

dů drží před sebou nějakou rekvizitu: basu, kytaru, paličku na buben, židli atd.; druhé písknutí, přichází Absolon, který nese pod paží prázdný futrál od houslí)

A: Všichni?

VŠ: Všichni.

A: Bývalo vás víc.

VŠ: Jsem slabý ročník.

A: Vaše průšvihy mě nezajímají. Padam, padam. Lehký, nepadam.

(L se vrací)

A: Proč tady seš?

L: Jsem tady jako kostra příběhu a budu tu vypravovat, jak se chodí za holka-ma.

A: K čemu je to dobrý?

L: Aby se Bárta moh vytahovat a bylo to na mně.

A: Dobrý, odchod; Dvořák.

(D, který něco kutil u bubnu, protože bude bubeník, vstává a přichází)

A: Proč tady seš?

D: Za sebe, nebo za všechny?

A: Jak to bylo domluvený?

D: Nijak.

A: Tak za všechny.

D: Abychom našim mluvením a zpěvem
zasadili poslední ránu.

A: Komu?

D: To je přece jasný, ne?

A: Jasný. Všechno?

D: A aby to bylo dost dlouhý.

A: Dobrý, odchod. Absolon. (*Poodchází
a vrací se*) Proč tady sem. Budu tu pro-
vádět průzkum veřejného mínění. Vlast-
ními silami. Kdyby se náhodou semlelo
něco neohlášeného, tak o tom nevím.
A aby nedošlo k omylu. Tentokrát ne-
jsem vychovatel ani jinak dospělý. Jsem
úplně normální. Dobrý, odchod!

LÉTO

Už se chýlí k podzimu

Houfuji se ptáci

Než se teple ovinu

Musím najít práci

Rychle
D

Už mi zbý-vá zbytek lé-ta a pak ještě ba-bí, než-li bu-de

Emi7

po nich ve-ta při-či-ním se, a-bych přikouzlil si kousek svát-ku

F#mi7

avněm místo zdravíc u-ve-dl si do po-rád-ku, co je ve mně

G

F#7 G F#mi7 G F#mi7

navíc, řeknu ti-še už nám schází je-nom kou-sek od lé-ta,

G F#mi7 G F#mi7 A7 D

ty mi řekneš, že tě ba-ží, že jsi našla po-e-ta. Ó! Půjdem spolu

Emi7

po ná-břeží, tam kde vo-da te-če, o-chotná a ještě svěží

F#mi7

přejdeš do mý pé-če, než se slétem zvednou ptáci budu to mít snadný,

G A7 D

pro-to-že jsem našel práci, kníž mám po-měr klad-ný.

Do ucha ti radu šeptám
 Nečekej až se tě
 Ještě jedna zima zeptá
 Co jsi dělal v létě

JAK SE CHODÍ ZA HOLKAMA

Za holkama se chodí různě. Uvedu několik příkladů.

1. *Pomalů, nebo rychle.* Pomalu se chodí, když je čas, a rychle, když je nečas.
2. *Jen tak, anebo vážně.* Jen tak se chodí, když chodí kluk jen tak s holkou a holka jen tak s klukem. Vážně se chodí, když chodí kluk jen tak s holkou, a holka se chce vdávat.
3. *Podle přesvědčení.* Když je člověk pře-

svědčený, že to stojí za to, tak se nechá uprosit. Když váhá, tak radši mlčí, aby to nikdo nepoznal. Když je člověk přesvědčený, že to nestojí za nic, tak vstoupí do dívčího spolku.

4. *Občas, anebo stále.* Občas chodí ti, co ještě nemají ty zkušenosti. Stále chodí ti, kteří už je mají, ale poněvadž nejsou sobci, nenechávají si je pro sebe. A to je můj případ. Ale o tom až později . . .

ZÍTRA

Mírně rychle (doprovod tacet) II. tá-dup-tu-dá II. tá-dup-tu-

I. Tá-dup- tu-dá I. tá-dup- tu dau- uá

dau-uá II. tá-dup-tu-dá II. tá-dup-tu-dau

I. tá-dap-tu-dá I. tá-dap-tu-dau- uá I. II. tá-dup- tu-

(hrej) C C7 F p^b9 Emi /mi7

dap tá tá-dap- tu- dap - tá tá- dup-tu- dap - tá

tá- dup- tu-dap. 1. kdy- by byl zí- í - tra ta- ko- vý

2. kdy- byl byl rá- á - no ú - pl- ný

C G7 C F C C F

den, a- bych moh' zí- í - tra vy- ra- zit ven,

klid, řek' bych si a - a - no mů- že- me jít,

C G7/5# C

vzal bych tvou ru-u-ku za pra-vý ru-káv, měl bych tě
tu-ším však mra-a-čno a ji-ný slo-ty, ke vše-mu

v su-chu a-ne-bo v lu-kách. I. Tá-dup-tu-dá
za-čnou tla-čit mě bo-ty

tla-čit mě bo-ty tá-dup-tu-dá

tla-čit mě bo-ty tá-dup-tu-dá (do ztracena)

(Všichni odcházejí, zůstává jen Vohra-
lík)

(Všichni odcházejí. Přichází Absolon
s fútrálem a vypolává)

DESATERO

Dlouho jsem o sobě přemýšlel.
Pak jsem se rozhodl, že budu:

1. Aktivně pracovat v ČSM.
2. Cvičit jednu hodinu denně.
3. Dodržovat pracovní dobu.
4. Chodit pravidelně k holiči.
5. Navštěvovat kurs předvojenské vý-
chovy.
6. Pomáhat slabším kamarádům.
7. Starat se o starší sestru.
8. Sledovat denní tisk.
9. Zvyšovat si osobní kvalifikaci.
10. Zúčastňovat se veřejného života.

Včera jsem připsal další bod.

11. Budu Tě milovat.

Nojo. Ale kdy?

(Přicházejí dva kluci. Jeden z nich musí
být Dvořák. Druhý kdokoliv — třeba Zed-
ník)

- D: Proč si ji nechal, vole?
Z: Kvůli inteligenci, vole.
D: Čí, vole?

A: Dvořák!

D: Vo co de?

A: Potřebuju tě.

D: Na co?

A: Na kus řeči.

D: Poslouchám.

A (slavnostně): Vážený soudruzi a sou-
družky, milí přátelé . . .

D: Co to bylo?

A: Kus řeči.

D: K čemu?

A: Ke všemu.

D: Chápu.

A: Děkuji za pochopení. (Předává mu
fútrál)

D: Díky vracím. (Vrací fútrál)

A: Nedělej to.

D: Udělám.

A: Vari, vari!

D (polekaně): Co to děláš?

A: Varuji tě.

D: Nechápu.

A: Chápu.

D: Děkuji za pochopení. (Předává fútrál)

A: Díky vracím. (Vrací fútrál)

D: Nedělej to.

A: Udělám.

D: Vari, vari!

A (podobně jako předtím Dvořák): Co to
děláš?

D: Varuji tě.

A: Nechápu.

D: Chápu.

A: Děkuji za pochopení. (Předává futrál)

D: Díky vracím. (Dává futrál zpátky)

(Na scénu vbíhá Vohralík)

V: Co blbnete?

A+D: Právě jsme navázali styky na nejvyšší úrovni.

SVATÝ JIŘÍ

Mírně rychle, houpavě

Dap-tap- tů-da-dý-da dap-tap- tů-da-dý-da dap-tap- tů-da-dý-da dap-tap tů-da-dý-da

1. Pět žen, mu-ži čty-ři á ka-men-ný Ji-ří, tak vás vidím na Ji-ří- ho
2. Svatý Jiří sto-jí, že byl pod o- bo-jí, pro-to je tu vy-te-sa- ný
3. Svatý Jiří mu- sí touhy v sobě du-sit, ta- ko-vý je totiž ú-děl

ná- měs-tí. Poznal jsem tím pádem, že tu stojíš la-dem a že bych si
v ka-me-ni. Co svinem a chlebem, já chci jenom tebe, což je pro mě
ka-me-ne, on po každý že- ně kouká nevzru-še-ně, pro něj můžeš

vlastně šlapal po štěs-tí, kdybych to tak nechal, nevší-ma-vě spěchal
celkem jasné zna-me-ní, že ne-bu-du svatý, když těch osm a ty
bý- ti lichá, pro mě ne, já už jsem se rozhod, že neprásknu do bot

a tvářil se ja-ko že mi ne- va- dí, jak tu stojíš ladně,
nezavrh-ne, co se ta- dy na- ne- se, že by mi vhod přišlo
seznámím tě stím, co ve mně vzbu- zu- ješ

když to každo-pád-ně s tě-mi os-mi do-hro-ma- dy ne- la- dí.
tohle divné čís-lo za-o-krouhlit dejme to- mu na de-set.

1. 2. Dap-tap tů-da-dý-da dap- tap tů-da-dý-da dap-tap tů-da-dý-da dap- tap- tů-da-dý-da

(výkřik) Tohle bu-de dra-ma! (Recit. normálně) Jo ty nejsi sama?..Tak mi teda řekni proč mě zdržuješ!

C a tempo

Dap- tap tů-da-dý-da do ztracena

(Znovu někdo přijde, tentokrát to je Douběta, napřáhne již vzpomínanou palici a přesně v okamžiku jejího dopadu na gongo-terč se mění světlo: svítí pouze reflektor na terč. To, co říká, má být takové malé zastavení, které neříká ani

Douběta, ani Dvořák atd., ale někdo, kdo do tohoto programu jako nepatří. Máte-li někoho navíc, kdo by to mohl říkat — my už nikoho neměli — ať říká tedy jenom to.)

DLOUHÝ, ŠIROKÝ, BYSTROZRÁKÝ

Chodili kdysi po světě
Dlouhý Široký a Bystrozraký
Dlouhý se kýval sem a tam
Široký jedl a pil
a Bystrozraký se díval

Je to jeho věc
Jen ať Bystrozraký vidí
Je to jeho věc

Když si to nechá pro sebe . . .

My nejsme proti kladné tradici
Jen ať se Dlouhý klátí
Je to jeho věc
Jen ať se Široký plní

(Pak znovu napřáh ke gongo-terči a na dopad opět rychlá změna na plná světla)

KORÁN

Svižně *C7* *F*

Tá-dup-tů - dap-tu-dá tá-dup-tů-dap-tu-dá tá-dup-tů

C7 *F* *B^b* *F* *C7*

dap-tu-dá- tů - dap-tu-dá - tů - dap. 1. Než prv-ní pa-pr-sek
2. Než rá-no sji-tře-ním

F *C7*

dá se mi zná - a - a - át, než vy-jde za vr-šek, pře-sta-nu
u - zavře pa - k - t pra-nic už ne- změ-ní ten-hle-ten

half time *F* *F7* *B^b* *B^bmi* *F* *Dmi* *B^b*

spát, vytáh-nu o-bo-čí a potom no-hy, řeknu si do o-čí
fakt, že píseň o ro-se mů-žu si zpívat, jít rovnou za no-sem

A7 *Dmi* *F* *C7*

soudruhu po-hyb a po-to-óm... u - my-ju se do pu-ůl tě-la-a
až dojdou k tobě. Neboť dou-fám.. když už jsem tak ča-sně-e vstá-va-al

F

ne-bo-o ješ-tě-e vi-íc - jest-li mě to
tak ty-y za-ru-u-če-e - ně u - pad - neš

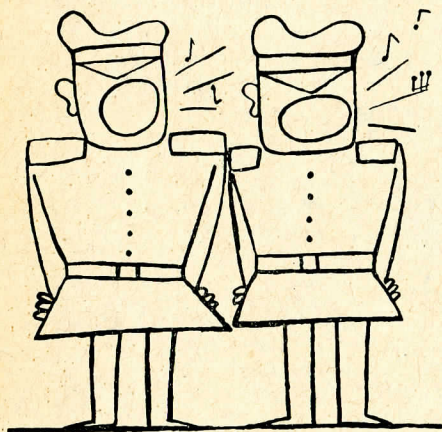
* motiv "tá-dup-tů" znovu opakovat, ale nedokončit.

- I.: Co je?
 II.: Já tomu nerozumím.
 I.: Seš mladej.
 II.: Já tomu nerozumím, proč jste za ní
 spěchali tak časné brzy.
 I.: Tak poslouchej:

JAK JSEM CHODIL S KVĚTOU

Ani bych nevěřil, co všechno může dnešního mladého člověka přivést k lásce. Třeba rádio.

Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají

Jak k tomu došlo:

Dlouho jsem si říkal, s kým bych asi chodil. Ne že bych neznal žádnou hezkou holku. To jsem znal. A dost. Jenomže ony neznaly mne a nebo znát nechtěly. A nebo jsem měl hrdost. Ze všeho nejvíc mě ale trápila jedna věc. Že totiž není člověk ten, aby se zalíbil lidem všem. No a člověk ten může být i žena, v mém případě dívka. To mě nejvíc hnětlo. Až jednou, a teď to začne být zajímavý, si zas přemyslím, s kým bych asi chodil, a rádio mi k tomu potichu hraje. Koncert na přání. V éteru to zajiskřilo a pak se ozvala harmoška opatřená textem. Co stálo v tom textu, to mi vzalo dech a dalo línii. Cituji bez harmošky: Jsou-li krásné mladé Květy v máji . . . No a tak jsem začal chodit s Květou. Byla krásná, mladá, souhlasila do písmene. Na první schůzce hořela. Na druhé schůzce doutnala, na třetí schůzce vychladla a na čtvrtou nepřišla. Teprve později jsem pochopil, jakou jsem udělal chybu, když jsem jí zpíval i pokračování toho koncertu, že ještě hezčí dívky v máji jsou.

POTMĚ

Volně (pevný rytmus)

C F C Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7 Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7

Rec. Mě-síc má no-ty přes čtyři ploty, to nejsou celý, to je takt, po plotech

Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7 Dmi7 G7 C F C

klouže, pomíjí louže, to nejsou ře-či to je fakt. Vokál: Na-u-čil

Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7 Dmi7

z no-ot mě [je-jé] písničku po-o-tmě. [je-jé] co ří-kám po-o-tmě př mě-sí-

Cmaj7 Ami7 Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7

ci. Stačí ji bro-ouknout, o-tev-řeš o-ok-no, co ří-kám

Dmi7 G7 C F C Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7 Dmi7 G7

[je-jé] o-ok-no, o-ke-ni-ci. Měsíc mě cvičí v měsíčním klíči, už nám to klope od A do

Cmaj7 Ami Dmi7 G7 Cmaj7 Ami7 Dmi7 rit. G7 C F C

Em. Po plotech skáčem, má to však háček, poslední plot je za ob-zo-rem.

(Přicházejí dva kluci, jeden z nich např. Zedník, druhý Žaloudek)

Ž (hodně unaveně a otráveně): Hele vole, můžeš mi tykat.

Z (pokud možno ještě víc): No jovele, ale vo čem?

(Přijde Česák, aby říkal své povídání a aby pak mohlo dojít k dialogu)

KOSÍ

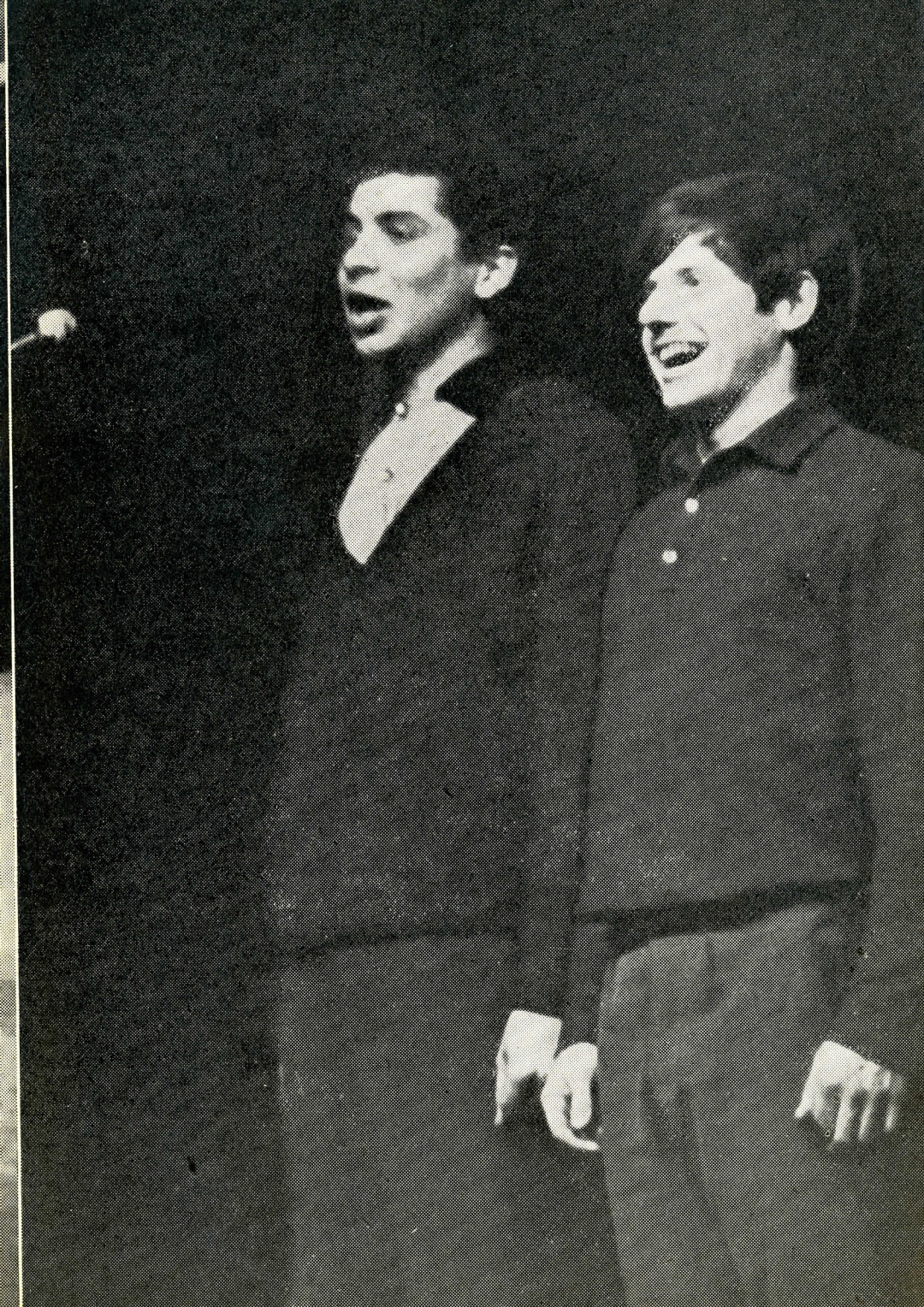
Na stromě seděl kos
A zpíval a zpíval
Šla kolem dívčí škola
Dala si zastavit stát
A koukala a koukala
Ačkoliv v zásadě souhlasím
Přesto mám jednu připomínku
Až zase půjdete okolo
Dejte si rozchod už před tím stromem
Třeba si všimnete

Že jsou i jiní kosi
Co taky dokážou zpívat

I když kvůli tomu nelezou na strom

(Objevuje se Absolon a jeho futrál. Obhlídne situaci, pak vyvolává)

A: Česák. (Č koutá)
A: Tak už jsem tady.
Č: No a?
A: Že už jsem tady.
Č: To tě někdo pozval?
A: Ne. Já tady studuji.
Č: Co?
A: Všechno.
Č: To je jako nic.
A: Omyl, to je náhodou velmi obtížné.
Č: Ty seš nějaký slušnej.
A: Každé sme náké.
Č: Máš pravdu.
A: Jak jsi to poznal?
Č: Máš to napsáno na čele.
A: Máš snad něco proti tomu?

Č: Naopak. Čím víc je napsáno na čele,
tím hůř se pozná, co je pod ním.
A: Správně. Bude-li to chtít mít každý
z nás napsáno, pak celý národ bude ...
Č: ... počmáraný.
A: Tak nevím, nevím.
Č: Co ty víš?
A: Leccos.
Č: Například?
A: Dvě a dvě se rovná čtyři.
Č (ironicky obdivně): Kde ses to na-
učil?

A: Říkal jsem ti, že studuji.
Č: Netušil jsem, že to bereš tak vážně.
A: Tak tuš! (Č udělá několik prostocvi-
ků)
A: Nemyslím se, myslím si.
Č: Tuším.
A: A co?
Č: Že jsi ... (gesto označující o kolečko
víc, případně mň; odchází)
A: Nesudte ho přísně. Snad jednou do-
roste k tomu, aby docenil význam nové
inteligence v naší společnosti.

POHLEDNICE

Senza tempo

Emi H7 Emi Hmi Emi

By-la ze všech nejkrásnějši, každý to-čil se kól ní,

H7 Emi C7 H7 Medium (výrazně) Emi H7

její krásu ctili zdejší, stejně ja-ko přespólní... 1. Mě- la nohy, měla
2. Mě- la zuby měla

Emi H7 Emi Emi H7 Emi

ruce přímo vzorně stvoře- e- ný každý poznal kdemá srdce e-le-
vlasý ja-ké ji-né ne-mě-e- ly a když zrovna někam šla si všichni

H7 Emi H7 Emi H7

gantně vlože-ný- ný, pře-ná-ramné srdeč-nice, záda, jichž je ško-da-a
mu-ži hledě-e- li na no-hy krásnou hlavu na zá-da a na - a boč-

Emi H7 Emi H7

vzadu do-lí-ček a ko-le-em brada byla ja-ko po-hled-ni-ce.
nice na ru-ce a sr-de e-čnice mohla rovnou na vý- stavu.

Emi H7 Emi H7 Emi

Mě- la nohy, měla ru-ce přímo vzor-ně stvoře- e- ný,
Mě- la zuby, měla vlasý ja-ké ji- né ne- mě- e- ly

Emi H7 Emi H7 Emi

by-la jako po-hled-ni-ce na tur-na-ji o ce-e-ny. ta rup-tu-
cho-di- la se u-ka- zovat ve svátek a v ne-dě- e- li.

Emi

tů-ry-tyty tů-ry-tu-tu-tu-ů tá rup-tu tů-ry-tyty-tů-ry-tu- tu-

Aha, vám se to asi moc nezdá, ale já vážně nekecám. Ona měla krásný nohy, zuby, vlasy . . . a prostě všechno. Ze všeho nejkrásnější měla tu krásnou černou hla-

vu. Všichni si toho všimli, jenom jedný maličkosti si povšimnout zapomněli. Že v tý krásný, černý hlavě neměla ale vůbec nic. Ale to nevadí, protože . . .

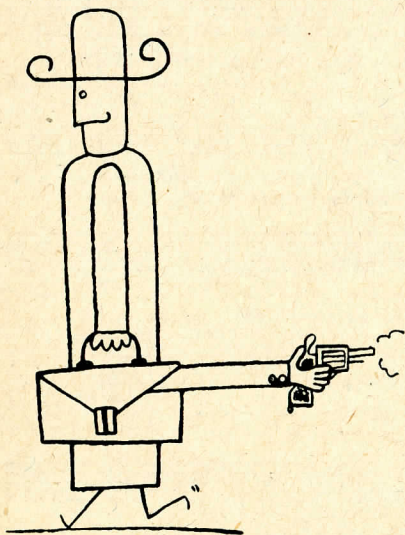

(Přichází Zedník, náprah na gongo-terč, změna světla, reflektor pouze na terč)

RACKOVÉ

Jsme jak ti rackové nad vodou
Rozpřáhnem křídla a letíme
Abychom se pak velikým obloukem
Vrátili pro ždíbec kůrky

(Znovu úder do gongo-terče, světlo naplno)

BLÁZNIVÁ

Medium *Fmi Cmi* *výrazně* *Fmi Cmi Fmi Cmi*

1. Z černýho mo-ře vy-jmu ká-men,
2. Z černýho mo-ře sve- zu kou-sek,

Fmi Cmi Fmi Bbmí Fmi Bbmí Fmi

z bí-lý-ho sněhu zmrzlou zem, z narudlejších očí vykřešu plamen,
z bí-lý-ho sněhu sve-zu kus, který teď zrovna nemá chuť studět,

1. Bbmí Bmi Ami Bbmí C7 2. Bbmí

zapráhnu se-be a pu-du ra vo-zem. a co se ještě

Bbmí Ami Bbmí Bbmí C7 C7 Bbmí klidně C7 Ami7 Dmi7 Gmi7 C7

vejde naten vůz. Potom prásknu vodním bičem so-bě těs-ně u hla-

F F7 Bbmí C7 Ami7 Dmi7 G7 C7

vy, zbylým sněhem budu fičet, tam kde stojíš zastavím.

výrazně *Fmi Cmi Fmi Cmi Fmi Cmi Fmi*

Černý-mu moři vrá-tím ká-men, bílý-mu sněhu zmrzlou zem,

Bbmí Fmi Bbmí Fmi Bbmí

z narudlejších očí vy-ve-du pramen do ká- dě, do ká- dě

Bbmí Ami Bbmí Bbmí C7 Bbmí 9# Bbmí F Dmi7

rit. stěžkým poklopem. No aten povoz, co jsem si táhnul, u- vá- žu

Bbmí A7 Dmi F7 Bbmí Bbmí

pevně na pro-vaz. Třeba mu slí-bím, že se sním

F Abdim Gmi7 C7 Medium (výrazně) Fmi Cmi

spřáhnu, jest-li nám na to někdy zby- de... ta du-da-du-du

Fmi Cmi Fmi Cmi Fmi

ta-du-da-du-du ta du-da-du-du tá- du-dap

ta-du-da-du-du ta-du-da-du-du ta-du-da-du-dap tu
 dap-tu-dap-tu-dap. No a ten na to někdy zby-de čas.

JAK JSEM CHODIL S DANOÚ

Dana se nezdála. Jenomže zdání klame.
Teď už vím, na čem jsem.

Jak k tomu došlo:

Za oknem hučela továrna, před oknem pulsoval život. Pod oknem dým a ulice, v pokoji já a Dana. Seděl jsem jen tak na židli, říkal jsem Daně, jak chodím studovat po večerech a co je nového ve Světovce. Dana mi řekla, že už dávno všechno prokoukla, že zná jednoho montéra a že mi věří. Jinak že by tu se mnou nebyla tak sama. Potom mě pohladila očima. Ucitil jsem zvláštní sálání. Kamna se přece jen rozhořela.

Říkej mi Dano, řekla Dana. Říkej mi zlato, řekla Dana. Neříkej nic, řekla Dana.

Když jsme si všechno vyříkali, řekla Dana, že je všechno lumpárna a že už se dneska nedá nikomu věřit.

Potom mě ještě jednou pohladila očima a řekla: Vezmi si buchtu a buď sbohem.

Dana se nezdála. Teď už vím, na čem jsem. Buchtka ji prozradila.

Dana byla vdaná.

BLEDEMODRÝ KARAFIÁT

Středně rychle, houpavě

Tá-dup-ty-dá tá-dup-ty-dá tá-dup-tydá
 tá-dup-ty-dá

1. Za-sa-dil jsem
 2. U-sa-dil jsem
 3. Vy-sa-dil jsem

ble-dě-mo-drý ka-ra-fi-át do klopy, koukám na něj, jest-li mo-je
 ble-dě-mo-drý ka-ra-fi-át do vá-zy, koukám na něj, jak v tý vá-ze
 ble-dě-mo-drý ka-ra-fi-át do vlasů, ty vla-sy jsou me-tr dlou-hý

po-čí-ná-ní po-cho-pí, koukám na něj jak se ne-se a on se mi
 bledě-mod-ře vy-chá-zí, koukám na něj jak jen u-mím a já kou-kat
 a sa-ha-jí do pa-su. Dí-ky té-to sku-teč-nosti pod-sta-ty se

(Přijdou dva kluci, z nichž jeden by měl být Žaloudek. Druhý třeba Vohralík)

V: Seš frajer, vole.

Ž: Seš vůl, frajere.

(Zůstávají stát na místě. Přichází Dvořák, říká tuhle „báseň“)

PRŠÍ

Prší

Jak se tak dívám

Každý má proti dešti něco

Někdo má nepromokavý kabát

Někdo deštník

Někdo jen límec ke krku

A někdo stovku za čtrnáct celých sedm

Já proti dešti nemám nic

Vždycky jsme spolu vycházeli

(To říkám z čistého přesvědčení

A ne snad proto co kdyby někdy náhodou...)

Někde jsem slyšel že muknout se musí umět

A někde že prší štěstí

No a tak stojím pod stromem a říkám si že je to hrozně prima

Že tady prší dvakrát

Ne Pardon Opravuji Na tebe dvakrát a na mne dvakrát

To máme čtyřikrát

(Všichni kromě Žaloudka odcházejí. Znovu se objeví Absolon s futrálem, aby vyvolával)

A: Žaloudek.

(Ž mlčí)

A: Recituješ, recituješ?

Ž: Jo, cituji.

A: Tak ty recituješ podle předpisu.

Ž: Ne, podle možností.

A: Jak to?

Ž: No jednou je to možný a jednou nemožný. — Myslím to recitování.

A: A kdy je to možný? (Praští ho futrálem do nohy)

Ž: Většinou když jsem nemožný. (Opětuje)

A: A kdy jsi nemožný?

Ž: Většinou, když je to možný.

A: A hele, začarovaný kruh. (Rána futrálem třeba na žaludek)

Ž: Nevěřím. (Opětuje)

A (podělaně): Já taky ne.

Ž: Nevěřím na tyhle kruhy.

A: To se nesmí?

Ž: Co by ne. Učí se o nich i ve škole.

A: To není podstatný. Dneska se učíš kruh, zítra obdélník.

Ž: Špatně jsi mě pochopil. Pohybují se v jiných kruzích.

A: Ach tak, tak odpusť. (Futrálem přes hlavu)

Ž: Nemám co. (Opětuje)

A: Já taky nemám. (Naznačuje finance)

Ž: Nic se neděje.

A: Jak to, ty nečteš noviny?

Ž: Čtu.

A: Tak čti odpředu.

Ž: Neumím jinak, jsem Čech. (*Předá futrál*)

A: Čech? (*Vrátí futrál*)

Ž: Čech. (*Předá futrál*)

A: Já taky. (*Vrátí futrál*)

Ž: Ty taky? (*Předá futrál*)

A: Já taky. (*Vrátí futrál*)

OBA: Mně to bylo hned divný, že si tak dobře rozumíme. (*Podají si ruce a upustí futrál na zem*)

MALÍŘ

Mírně rychle

1. Kdybych se tak mo-hl stát ma-lí-řem a ma-lo-vat, dal bych skicák
2. Kdybych se tak mo-hl stát ma-lí-řem a ma-lo-vat, dal bych skicák

na ko-le-no, sed' bych na židli. Pak bych stvořil plasticky tvoje tvary
na ko-le-no, tam tě zachy-til. Pak bych napsal do novin, cos mě stá-la

kla-si-cký, tak dlouho bych na ně dýchal, až by ob-živ-ly.
tvůrčích sil, za to, že jsem stvořil dílo vzorný kva-li-ty.

Až by by-lo to co ne-ní, myslím tím to ob-ži-ve-ní, byl bych hrdý
Až bych to měl všechno z krku, nabídl bych si tvo-ji ru-ku, vů-beč bych se

na to dí-lo, co jsem vytvo-řil. Pak bych si šel pro vejpla-tu, koupil bych si
k to-bě choval strašně zdvo-řile. Už mi zbývá jedom jed-no, dát ten skicák

tucet ša-tů, do těch, který by ti padly, bych tě vy-šňo-řil.
na ko-le-no

Jenom- že! ty ski-cá-ky jsou úzkým pro-fi-lem.

(Přichází Česák, náprah na gongo-terč,
změna světla, reflektor pouze na terč)

DELŠÍM KROKEM

Chceme-li kráčet delším krokem,
nestačí vzít si větší boty.

V takovém případě nám ušlo,
že lež má krátké nohy.

(Znovu úder do gongo-terče, světla naplno)

VLOČKA

Senza tempo, rozvláčně

Na tvý tváři vložka ta-je, bílá vložka ze sně-hu,
Ami Ami

dokud vložka nepro- hraje, musím zů-stat ve střehu.
Ami Dmi E7

houpavě, důrazně
Dmi Ami Dmi
A-bych mohl důkaz po-dat o mlí-ku a o kr-vi, až z tý vložky
E7 (doprovod toceť)
bu- de vo- da, pak mé srdce pro-mlu-ví tá - tap- tá

tap- tá - tap tá - tap - tá- dá-da dá-dá-da dá-dá-da dá- dáda

Dmi E7 Ami Dmi
pak se stane co se musí stát, když jsem si předsevzal, že po vložce

E7 Fmi7 E7 E7 E7 E7 E7
převez-#u si co jsem dosud nepřevzal tá-dup-tudá - tá-dup tudá
E7 E7 E7 E7
- tá-dup- tudá - tá-dup-tudá - á - á

rozvláčně

Na tvý tváři vločka ta-je, je to vločka ze sně-hu,

Ami Ami

slow rock

už mi só-lo ze šal- maje troubí ná- stup na něhu... tadup-tu

Ami Dmi E7

senza tempo

taduptudá taduptudá rit.

dá tadup-tu-dá tadup-tu-dá á á á á á á á á á

rozvláčně

Na tvý tváři vločka vadne, zůstal po ní jenom stín,

Ami Ami

když to malá vločka zvládne, tak se ta- ky po-ku- sím.

Ami Dmi E7

houpavě důrazně

Jenom musíš chví-li počkat, než-li bu-de blaže nám, až ze stí-nu,

Dmi Ami Dmi E7 (doprovod tacet)

co byl vločka, ne-budeš tak zchlazená tá - tap - tá - tap

tá - tap - tá - tap - tá - dáda dá- dáda dá- dáda dá- dáda. Pak si stoupnu

Dmi

E7 Ami Dmi E7

pří-mým směrem a sdělím ti do-slo-va všechno co se ze mne de-re
 Hmi7 E7 E7

a za co jsem bo-jo-val tá-dap-tudá tá-dap-tu-dá
 E7 E7 E7

tá-dap tudá tá-dap- tudá á - á

rozvláčně

Na tvý tváři vločka zvadla, už tam není a-ni stín
 Ami Ami

Recit. (měkce rozpažitě)

a jeje už tam nová spadla ... No holt to ještě vydržím ...
 Ami

(Teď by měl přijít Lehký, ale objevuje se Absolon)

JAK JSEM CHODIL S YWETOU

Beru to za Lehkýho, šel za holkama.

Yweta byla jako vystřižená z cizího žurnálu. Byla to ale naše holka.

Jak k tomu došlo:

Jdu jednou tak po ulici, Praha mi kvetla a Žižkov voněl, po tuhé zimě vyjela do ulic první tramvaj. To bylo slávy!

Přeskočil jsem trénovaně poslední barikádu a s pocitem dobře vykonané práce chci začít nadávat na všechno a na Stavby silnic. Znáte to heslo: Co Čech, to kritik. Jenomže člověk mluví a lidi mění. V mém případě to byla Yweta. Na hlavě nic, na nohou exotické kozačky, šla, spíš

se vznášela. O sobě nemluví. Já byl unesen. „Prosím vás, slečno, nevíte kolik je hodin?“ otázal jsem se jako kulturní člověk. Nechtěla ani slyšet. Šprechn zí dojč? Opakoval jsem svoji žádost. Zbystřila pozornost a zpomalila krok. Ich bin cvaj krone. Promluvil jsem tentokrát už plynule. Vřak já vám rozumím, řekla. Nejlepší by to bylo do Jalty. Kdybyste chvíli počkal, skočím se převlíct a hned jsem tady. Gudbaj!

A to je celý. Yweta byla jako vystřižená z cizího žurnálu.

Byla to ale naše holka.

POEM

Udělalas na mě dojem
Proto jsem Ti sepsal poem
Ve kterém se mímám zmínit
Že jsi nad všechny

Když Tvé vlasy kolem spánků
Vlévají se do copánků
Už to zkrátka nevydržím
Tak si to poslechni:

Tempo di slow rock

1. Pro tvoji o- so- bu ob- sa- dí- m všech- ny plo- ty a bar- vou
z la- te- xu bu- du tam psát ve- li- ký ná- pí- sy a na nich.
že jsi to ty, která mě ne- nechá vte- ři- nu spát je- je. Pro tvoji... atd.

(Každá další sloka se zpívá o půl tónu výš)

2.
Pro Tvoji osobu zakážu všechněm lidem
Užívat koupelen anebo sprch
Neboť Ty jediná dokážeš vonět mýdlem
Které nám dodává tuzemský trh

3.
Pro Tvoji osobu sepíšu bez námahy
Takovej poem že budou pař
Umělci z venkova i z celý velký Prahy
Šrámek se probudí a zruší Splav

4.
Pro Tvoji osobu zažehnu hroznej plamen
Do toho plamene strčím svou dlaň
Pak do něj pokleknu nešpítnu ani amen
Dokud mi neřekneš: Neblbni, vstaň!

Udělalas na mne dojem
Proto jsem Ti sepsal poem
Ve kterém jsem se Ti zmínil
Co jsem ochoten
Tím mě city domluvíly
Jestli Ti snad není milý
Co jsem tu navzdychal
Obrať se na pana Fibicha

(Znovu se objevují dva kluci, tentokrát např. Matějček a Vohralík)

M: Děláš, vole?
V: Co děláš, vole?!

(Následující povídání patří Zedníkovi)

MALÉ DRAMA O DVOU JEDNÁNÍCH A JEDNOM PONAUCENÍ

Jednání první:

Voňavý mech a hebká tráva
Šumící bor a vůkol vřes
Líbám tě líbám až mě bolí hlava
Ty šeptáš: To už nemůžeš?

Jednání druhé:

Saxofon v tmavém tváře bledé
Garde i dcery ve fiži
Chtěl jsem tě líbnout už mě vede
Ten pán co tady dohlíží

Ponaučení:

Co se snese v lese
Nesnese se na plese

(Všichni, kromě Zedníka, odcházejí. Na místo Absolona se objevuje Lehký a volává)

L: Zedník. Jak se máš?
(Z mlčí)

L: Beru to za Absolona, upad mu futrál.
(Teď se objevuje Absolon, místo malého futrálu od houslí drží velký od kytary. Podívá se významně na Lehkého, ten zmizí)

A: Jak se máš?

Z: Dobře.

A: Ale já myslím neoficiálně.

Z: Ani bych neřek.

A: Co bys neřek?

Z: Že myslíš neoficiálně.

A: No užs to řek. Jak to víš?

Z: Mám za to.

A: Každý se nějak živíme.

Z: Bral jsem to jinak.

A: Někdo to bere tak a někdo jinak. Všichni musíme myslet na rodinu.

Z: Nemám žádnou rodinu.

A: Nepovídej. Město nebo dědina, jsme dnes jedna rodina. Víš, co nám to dalo práce?

Z: Komu, nám.

A: Nám městským dívkám a venkovským chlapíkům. Anebo naopak.

Z: To si dovedu představit.

A: Představit si je málo. Je třeba nestát stranou a přiložit ruku k dílu.

Z: Kde?

A: Tu na roli, tu na sýpce, tu na dílně, tu na seně, každý na svém pracovišti.

Z: Souhlasím.

A: Ale nejenom tu na roli, tu na sýpce, tu na dílně, tu na seně, každý na svém pracovišti. I jinde.

Z: Ano, říkám, že souhlasím.

A: Ale nejenom tu na roli, tu na sýpce...

Z: Poslouchej, že ty nevěříš tomu, co říkáš?

A: Proč myslíš?

Z: Protože jinak bys mě tolik nepřesvědčoval.

A: Tak abys věděl, tak věřím.

Z: Čemu?

A: Všem.

Z: To mi něco připomíná.

A: Připomínky až nakonec.

Z: Nejsem z těch, co věří na konec.

A: Tak poslyš. Čemu ty věříš, tomu nevěřím. Čemu ty nevěříš, tomu věřím. Věříš ten dosah?

Z: Ne.

A: Tvoje chyba. Kdo větrí, má za tři.

Z: Jaký?

A: Co nevětrí.

Z: Jak to víš?

A: Nevím to. Jenom mám zato, protože mám za to.

VIDÍM TVOJE OČI

Rychle
Emi H7 Emi H7

1. Tam- ta-da-dam-tada- dam-tá- da tam- tada dam- ta-da- dam-tá- da

Emi H7 Emi H7 Emi H7

tam- tada-dam-tada dam-tada-dá- da- dam- tada- tam-tam- tam. o

Emi H7 Emi H7 Emi H7 Emi

1. Vi-dím tvoje o- či - i, je-jich cudný pel, je který ne-o-
2. Vi-dím tvoje zu- by - y, něžnou sklovi- nu, je sta-ko-vou se

cho-čí - í žádný kro-ti-tel, já jsem v sedmém ne-bi
 chlu-bí - í so-tva v lon-dý-nu, jsem v tom našem ne-bi a

ty jsi je-di-na, (jé) která nemá zapo-tře-bí házet o-čí-ma, jen
 ty jsi světi-ce, (jé) která nemá zapo-tře-bí nikam zu-bit se, jen

já snad stojím za zmín-ku, pro mě u-čiň malou vý-jím-ku.
 já snad stojím za zmín-ku, pro mě u-čiň malou vý-jím-ku.

(Kluk s šátkem na hlavě): Tudle, oko
 za oko, zub za zub.

(Přichází žaloudek, náprah na gongo-terč,
 změna světa, pouze na terč)

(Znovu úder do gongo-terče, světla naplno)

PÍSNÍČKA O DUŠI

F senza tempo Sbor: uá *C7 uá* *uá*
 Co tu ještě neby-lo to je píseň otvé duši, moc by se tím chybi-lo

F *C7 rytmicky* *F senza tempo* *uá*
 proto jsem ti jednu ušil. [důba důba důba důba] *Rec. Moment...* Do té písně potřebuju,

C7 uá *uá* *F*
 abys mo-je roz-mi-lá svoji duši vy-pusti-la a o-na se zhmotnila.

C7 svižně *F* *A7* *D7*
Recit.
 A teď už je to jasné, [důba důba důba důba] Půjdu do-mů bílým sněhem a svým o-čím

G7 *Gmi7* *C7* *Gmi7* *C7* *F* *E7* *E♭7*
 ne-vě-řím na ze-mi tam než tvá duše nikdo ji-i-ný ne-le-ží,

D7 *G7* *C7*
 zvednu ji a tou-to cestou dojdou snadno k ná-zo-ru, že se při-liš

G7 C7 F B^b F C7 half time F a tempo (double ♯)
 ne-po- do-bá bělost-ný-mu mra-mo-ru. [důba důba důba důba] A nebo Půjdu do-mů
 A7 D7 G7 Gmi7 C7
 černou no- cí, ze- ši- ro-ka na-kro-o-čím a o-ne tam tvoje du- še
 Gmi7 C F E7 E^b7 D7
 u- ho-dí mě do o- o-čí, zvednu ji a touto cestou k rozhodnu- tí
 G7 C7 G7 C7 F F^b F
 do-ra-zím, že je ještě . celkem slušně kro-zez-ná-ní od sa-zí.
 C7 half time F senza tempo uá C7 uá
 1. V týdle písni jsem ti vystih, když máš duši na-hatou
 [důba důba důba důba] 2. U-či-nit to co jsem zpíval nejsem nijak poslušen
 uá F *rytmicky*
 nemáš černou a- ni bí-lou, a-le pěkně strakatou [Důba důba důba důba]
 by-lo by to stejné marný promlouvat ti do du-še.
 Rec. To eště není konec
 Rec: To by byl konec. uá

JAK JSEM CHODIL S VĚROU

Věra je holka. Ani malá, ani velká, ani tlustá, ani tenká. Něco jako Vašek. Jenom trochu větší.

Za všechno, čím jsem, vděčím Věře.

Jak k tomu došlo:

Stáli jsme zrovna pod koněm a projev ne a ne skončit. Už je nás tolik a stále mohutníme. Otočil jsem se. Z mohutných alegorií našeho závodu zbyl trojstup učňů a živý kombajn bez zadního podvozku. No a pak já s náním, o koho vlastně jde.

Když se to všechno hnulo, my šli chvíli levou a chvíli pravou, podle toho, jak zrovna foukal vítr, který k nám donášel střídavě zvuky horní a spodní kapely, spatřil jsem Věru.

Šla jen tak v košili, blankytná modř jejích očí konvenovala s podobnou oblohou a s tou košilí. Nesla se, jako by nic nenesla. Tak byla přesvědčená. Ale já viděl, že nese. Měla to napsáno v pohledu. Nesla si sílu a odvalu a hrdost a přesvědčení. To všechno jeden neunes. No a tak jsme se seznámili. Věra mi píchla s tím náním a já s tím ostatním. Jí to šlo snáz.

A to je všechno.

Jo, abych nezapomněl. Jestli nás někdy potkáte, teda mne a Věru, tak na nás třeba mrkněte. Ale jediné tehdy, až poznáte i bez toho transparentu, o koho vlastně jde. Pak na nás můžete mrknout levým okem.

CHEMICKÁ

Pomalú

Cé šest há pět cé ó ó- há ky-se-li-na ben-zo-o-vá Mně bu-deš
ří-kat, že ty jsi ji-ná, tak si to přeber, jsi dost chytrá, nejsi ty
ja-ko ta ky-se-li-na, který se ří-ká ví-cesyt- ná. Vážeš se
všu-de, kde se ti zachce, ky-se-le chutnáš, kde se ti ne-za-
chce, nechci ti mluvit do tvojí praxe, vaříš si je-dy ve vlastní zkumav-
ce. Tak si te-dy klidně bli-kej, jen prosím tě ně-na-ří-kej.
Z o-čí ti te-če deš-to-vá vo-da, až přijde jiný, ať ti ji o-so-
lí, u-činíš rozklad, žpavek mu dodáš, budeš ho leptat dokud ti dovo-
lí. Mě už je jasný co si mám počít, stačí mi lakmus co mám ta-
dy*, poslední pokus, se mnou se sloučit, nevy-šel by ti ze zá-sa-
dy, tak já te-da su-bli-mu-ju. do ztracena

* / rozumí se "vhlavě"

(Dvořák, který zpíval Chemickou, „odsublimovává“; vtom se zjeví Absolon, drží oba futrály. Písknutí jako na začátku)

A: Všichni?

D: Všichni.

A: Proč tedy seš?

D: Abychom zasadili poslední ránu.

A: Tak začni.

D: Za sebe, nebo za všechny?

A: Jak chceš.

D: Tak za všechny. *(Napřáhne, neodváží se, ruka mu sklesne)* Tak za sebe. *(Opakuje se totéž, ruka sklesne, otevře se dlaň a palice dopadne na zem. Přesně na dopad)*

TMA

A JE KONEC

Rudolf Matys

TELEFON

K jediné mezi všemi
štveš přísný drát
z podzemí do podzemí
ozve se: zde sklad

Corneille vrhá svoje lesky
do grotesky
Sám jsi ten drát

Sám jsi ten drát
a chvěješ se moc hezky

LÁSKA

To, čemu jsme čekáním,
je rychlé jako smyčka.

Použije libovolné zdi
a libovolného hlasu

a tobě se zdá, že je to onen hlas
a právě jen tato zeď

kvůli níž . . . a ze samých pěstí se rozpláčeš.
Ale ten hlas i ta zeď tě už dávno umějí nazpaměť . . .

PROPAST

Propast jak by padal sloup
přes nějž tisíc býků šlo
Když v ní nevidíš hloub
nastavíš si zrcadlo

Cítíš jenom chladný žár
jak ve vypáleném oku
Stejně otevřel si bar
vzduch v těsných zádech broků

Ticho ticho nos co nos
Salomé už nedosáhne
na podnos

VY ROZUMĚNÍ

Divadlo Na zábradlí
uvedlo v režii

VY

Jana Grossmana
a na scéně

RO

Borise Soukupa
novou hru

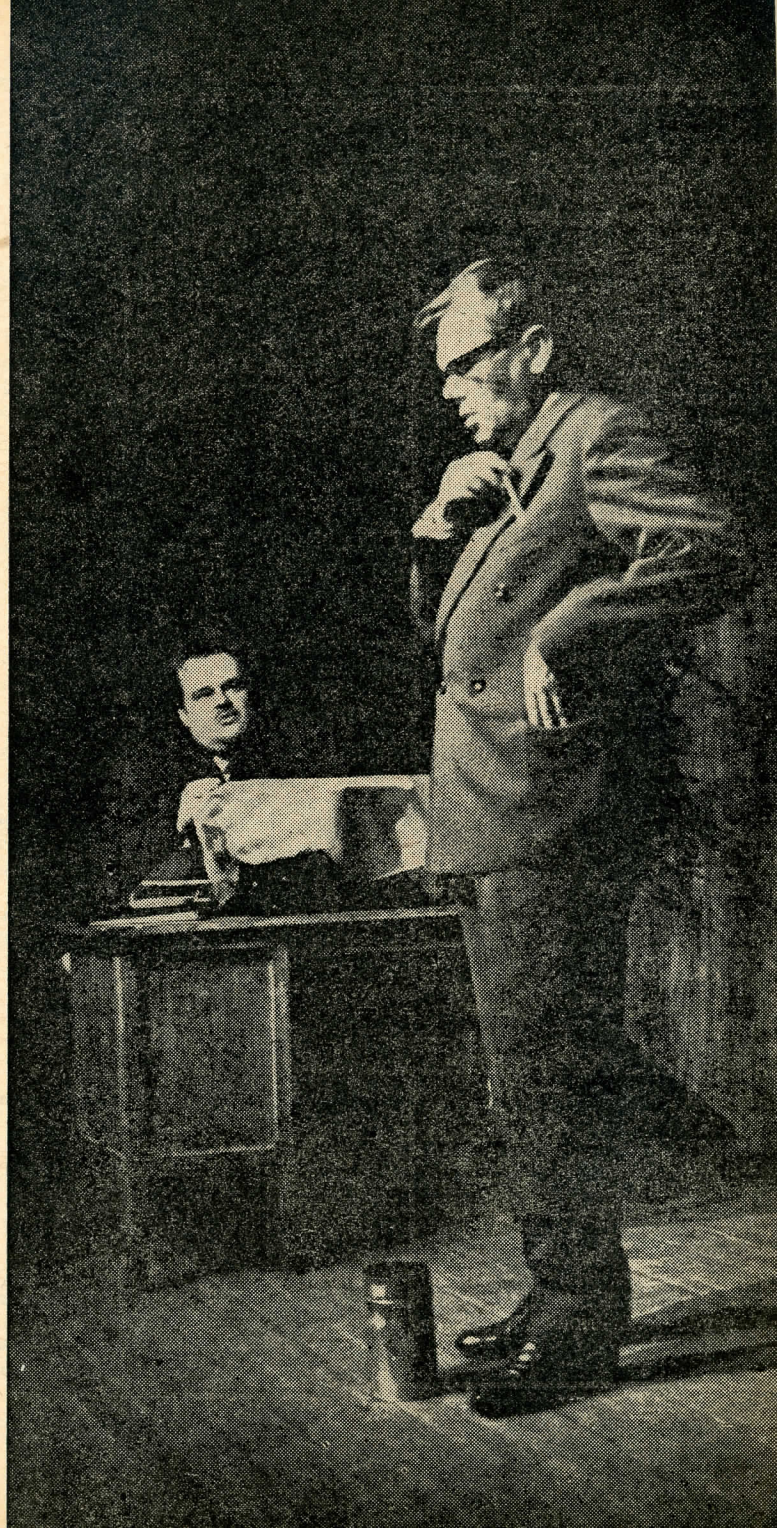
ZU

Václava Havla
Vyrozumění.

MĚ

Foto M. Štepita-Klaučo

NÍ

Telegram

JOSEF SOUCHOP

**TELEGRAM: PRIJELI PRIBUZNI Z PARIZE CHATA TI PADA
VEZMI SI LIDU ZA MNE**

Telegram přišel asi o půl šesté ráno. Vstal jsem tedy hned a šel uskutečnit sňatek. Věděl jsem dobře, že kdyby mne dnes ráno někdo předstihl, musel bych si vzít někoho, koho neznám vůbec. A proto jsem si vzal na sebe své jediné a nejlepší šaty s kapesníčkem. Jak jsem šel po ulici, představoval jsem si, jak přijeli příbuzní z Paříže, jak chata tím pádem padá, a jak si беру Lídu místo Honzy. Teď ráno mi ještě nevadilo, že přijeli příbuzní z Paříže a já si kvůli tomu musím vzít Lídu, ale bylo strašně trapné, že nemám rukavice a že je snad má Ola, protože včera jsme byli mladí a smáli se. Ola vzala moje rukavice a hodila je do řeky, pak se dlouho smála, tak jsem se taky smál a Ola řekla, že se zítra po nich zeptá na hrázi. Taký jsme si slibovali, že se vezmeme, protože ona se bojí, aby si ji nevzal Franta, toho ona nechce. Tak proto musím taky teď brzo ráno odejít, aby snad Ola nepřišla a neoženila mne se sebou.

Přišel jsem hodně po poledni. Byli tam už nějakí kamarádi Lídy, chtěl jsem odejít, nevěděl jsem, jestli snad také nežádají Lídu o sňatek, a já přece přišel poslední.

Otec mě uvítal velmi solidně, všichni se srdečně smáli, už dlouho nikoho neviděli v obleku s kapesníčkem. V příhodnou chvíli jsem se v koupelně přitočil k otci a sdělil mu svůj návrh. Rekl, že nejsem dnes první, je tu takových více, ale když mám ten oblek s kapesníčkem, tak by se snad dalo něco pro mne udělat. Pozvali mne ke stolu a chtěli, abych s nimi jedl a pil. Lída už o všem věděla a usmívala se. Ti, kteří se na mě smáli, mi nyní oblek záviděli. Byl jsem značně nervózní, moje levá ruka spočívala na budoucím manželčině koleně, to tak dráždilo jejího kamaráda, že neodolal a jal se Lídu kamarádsky líbat. Otec ale tvrdil: U jídla nemlaskejte. Tak toho nechali. Nemohli jsme se dohodnout, kam jet na svatební cestu, prý do Paříže, když je tam volný byt po Honzových příbuzných.

Pak jsme se shodli. Pojedeme tramvají na konečnou. Otec vše bude hradit. Šel jsem domů, byla už noc, tma a zima. U své manželky jsem spát nemohl, její kamarádi zabrali všechny volné postele. Tak jsem šel a myslel na rukavice.

Knoflík

BŘETISLAV MAREK

Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj, pravil kdysi Ježíš, o čemž jistě nevěděl kapitán Rosefalec, když oslovoval vojína Tondla.

„Vojíne, pojdte sem, ano, vy, myslím vás, tak sebou hněte, vojíne, a stůjte v pozoru, když s vámi mluví nadřizený a nerozkládejte rukama, protože dobrý voják

nerozkládá rukama, mluví-li s nadřizovým, ale vy jste špatný voják, jelikož vám chybí knoflík, ale já vím, vám se zrovna teď utrhl, to je ale náhoda, nemusíte mi nic říkat, když se vás neptám, jelikož já vím svoje, protože ten knoflík vám upadl již minulý týden, ale vy jste lajdák a kdo ví, co jste v civilu, ale jistě jste byl i v civilu lajdák, já vím svoje, protože jste si zapomněl knoflík přišít a zítra si zapomenete zajistit zbraň, dojde k výstřelu a to je mimořádná událost, ale vám je to jedno, to je vám podobné, ale nemusí vám to být jedno, protože si prostřelíte nohu, a co bojová pohotovost, jak k tomu přijdou ostatní pořádní vojáci, kteří budou muset obětavě sloužit za vás, ale vy na to doplatíte, i když se budete měsíc válet v nemocnici s nějakou ošetřovatelkou, to já znám, nemusíte mi nic říkat a nemluvíte, když se vás na nic neptám, protože tohle je vyhýbání se vojenské službě a na to

jsou paragrafy, tomu se nevyhnete, to vám garantuju, a až se vrátíte z vězení, budete si muset tu ošetřovatelku vzít a já vám to přeju, i když jsem nikdy nikomu nic špatného nepřál, ale berete vy snad na někoho ohled, no přiznejte se, ale když nechcete, nemusíte se namáhat. Já si jméno té ošetřovatelky stejně zjistím a uvidíme, kdy vás propustili z nemocnice, protože to mi nepovídejte, že jste se vrátil rovnou k jednotce, vy jste byl ještě dva dny s tou ošetřovatelkou a jednotka zatím plnila bojový úkol, což je trestný čin, a za to dostanete nejmíň půl roku a jsem zvědav, jestli vám ta ošetřovatelka bude věrná, ale nemusíte mít obavy, ona vám věrná nebude, protože s vámi žádná pořádná ženská mládí neztratí, s tím za mnou nechodte, já jsem vás varoval, ale copak vy si necháte poradit od zkušenějšího?"

peníze - rachot

Připravte si drobné!

V TRAMVAJOVÉ SAMOOBSLUZE

IVAN REHÁK

ŘIDIČ: Heleďte, mladej, jak to, že dáváte do kasičky jenom pětadvacetník, když jízdné stojí šedesátník?

MUŽ: Já nemám drobný a tadyhle kolega taky ne. On dal korunu, já pětadvacetník. Takže pět halířů je ještě navíc.

ŘIDIČ: Tedy za prvé: neurážíte nás sprostým, tady je městská doprava a ne komunál. A za druhé: mne nezajímá, co dal někdo jiný, ale co jste dal vy!

MUŽ: Kolega platil za oba.

ŘIDIČ: Jestli platil za oba, tak dal málo!

MUŽ: No jo, ale ten dvacetník jsem doložil já.

ŘIDIČ: Vidíte, už slevujete! Dal jste pětadvacetník, tady ještě leží! Tady vedle toho groše a knoflíku! Mne nemůžete doběhnout! Pětadvacetník je málo!

MUŽ: Buďte rozumný. Já jsem prostě doložil, oč on dal míň.

ŘIDIČ: Co to tady, člověče, motáte? On nedal míň! On dal víc! Nestydíte se? Sám šidíte na jízdném a ještě napadáte cestujícího, který dal víc! Okamžitě vystupte, nebo zaplatte a omluvte se tomu cestujícímu, co dal korunu.

MUŽ: Já se mu nemusím omlouvat, on mi dosvědčí, že...

ŘIDIČ: No ne, to je dneska mládež! Co by vám dosvědčil? Vy jste ho napad, on vás bude žalovat a svědčit budu já!

MUŽ: Pochopte, to je kolega... kamarád... on platil za mne!

ŘIDIČ: Tím hůř, osočujete kamaráda, který navíc za vás ještě zaplatil!

MUŽ: Vidíte, teď sám říkáte, že za mne zaplatil.

ŘIDIČ: Dovolte, to jste říkal vy! A vůbec. Jak to, že mluvíte s řidičem? Neumíte číst?

MUŽ: Já bych nemluvil, ale vy mi tady děláte ostudu tvrzením, že jsem dal jenom pětadvacetník.

ŘIDIČ: No a kolik jste dal?

MUŽ: Pětadvacetník, ale...

ŘIDIČ: Tak vidíte, přidejte ještě třicet pět haléřů plus deset korun a je to v pořádku!

MUŽ: Jakých deset korun?

ŘIDIČ: Pokutu za pokus o jízdu na černo!

MUŽ: Já přece nejedu na černo, já... Podívejte se, jste inteligentní člověk, kolega dal...

ŘIDIČ: Už zase začínáte?

MUŽ: Já pospíchám!

ŘIDIČ: Tak proč jedete samoobsluhou?

MUŽ: Podívejte, já bych vám tam těch pětatřicet haléřů klidně dal, protože pospíchám, ale mám jenom stovku a tu tam dát nemůžu.

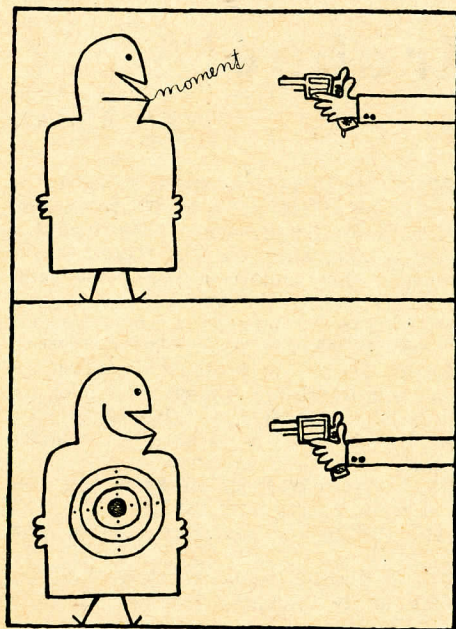
ŘIDIČ: Proč ne? Stovku tam dát můžete! To není proti předpisům!

MUŽ: Ano, ale je to škoda.

ŘIDIČ: Tak jděte pěšky.

MUŽ: A nemohl byste mi rozměnit?

ŘIDIČ: Já se z vás zblázním! Copak jsem banka? Tak zaplatíte?

MUŽ: Nemám drobné! A navíc jsem už platil!

ŘIDIČ: Ale málo!

MUŽ: Kolega dal korunu, já pětadvacetník. Dohromady to je...

ŘIDIČ: Počítejte si svoje, jo? Jakýpak dohromady? Já si taky nesečítám ředitelův plat se svým a nedělím ho napůl. Tady je veřejný dopravní prostředek, nedělejte si z něho tribunu pro hlásání nějakých nezdravých rovnostářských teorií. Já přepravuju lidi, ne úchylky!

MUŽ: Podívejte se, uklidněte se a vezměme to ještě jednou. Já chci jet.

ŘIDIČ: Tak zaplatte!

MUŽ: Představte si, že tu nejsme.

ŘIDIČ: To bych byl opravdu rád.

MUŽ: A že právě nastupujeme.

ŘIDIČ: Radši ne.

MUŽ: Kolega mi dá tu svou korunu, já k ní přiložím ten pětadvacetník a hodím to do kasičky. Dám tedy za dva lidi korunu pětadvacet. A je to v pořádku, ne?

ŘIDIČ: To jo!

MUŽ: Tak vidíte!

ŘIDIČ: No jo, ale dal vám on tu korunu? MUŽ: Nedal.

ŘIDIČ: Tak proč mi to vykládáte?

MUŽ: Protože je to to samé. I když mi ji nedal, ve skutečnosti mi ji dal, protože ji dal vám...

ŘIDIČ: No to je příliš! Okamžitě to odvoďte! Mně nikdo nic nedával! Já peníze neberu! Já nejsem zloděj! Vy mě chcete přivést do neštěstí! Já jsem, člověče, ujel 100 000 kilometrů bez nehody!

MUŽ: Já jsem myslel jako vám do kasičky... Snažte se mě proboha pochopit. Je to přece úplně jasné. Kolega dal korunu za oba.

ŘIDIČ: No a to je málo! Za korunu nemůžete jet dva. Za korunu může jet jenom jeden cestující se zavazadlem nebo se psem.

MUŽ: Haf, haf, haf!

ŘIDIČ: Co to vyvádíte, člověče?

MUŽ: Haf, haf, haf!

ŘIDIČ: Přestaňte!

MUŽ: Haf, haf, haf! Já jsem jeho pes! Haf, haf, haf! Já můžu jet! Haf, haf, haf!

ŘIDIČ: Nemůžete! Nemáte náhubek!

MUŽ: Haf, haf, haf!

ŘIDIČ: Tak dost, nebo zavolám bezpečnost! Pane, okamžitě si s tím psem vystupte!

PRVNÍ ŘÁDKY

Eva Křížková

Jak se petrklíč přes odcizení našel

Kdosi
byl toho jara tak sám, že si až
koupil petrklíč.

Šli spolu zavěšení po Národní třídě v knoflíkové dírcce.

Cestou potkávali rukavičky a v nich sasanky
a petrklíč se na ně
jen zelenal.

Ale už Na můstku těch sasanek bylo málo
a Na příkopech jen davy nahatých prstů svlékaly s papíru
navanilkovaná eskyma.

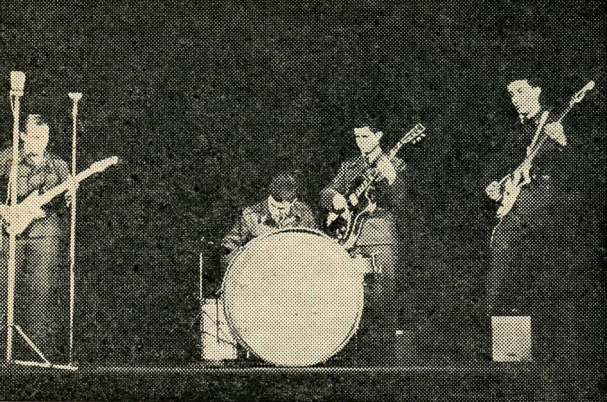
Když petrklíč viděl jak se bezstarostně roztékají
pocítil sucho ve stopce.

— Jsem vlastně odcizen —
blesklo mu pestíkem
a intelektuálně jej svěřil do okvěti.

— Jak jsme odcizení —
telegrafoval přes knoflíkovou díрку do světa
a cítil že už není sám
a spokojeně si vadnul.

— Je krásné býtí současníkům současníkem —
filosofoval
a tak zlidštl
že se až zastyděl za svůj dřívější ideál
býtí vylisován.

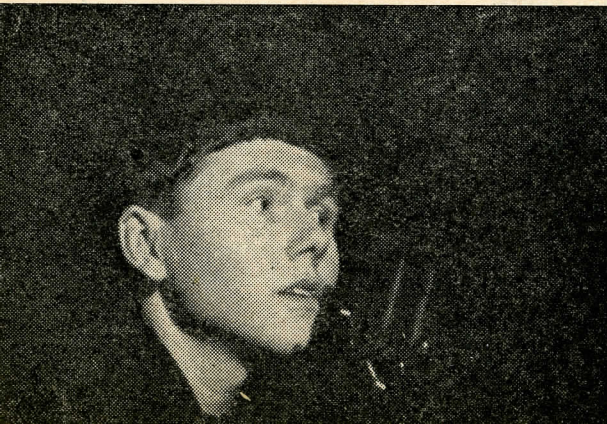
— Pochopil jsem co je to být odcizen —
žlutil radostně na kolemjdoucí blíznu
usychaje.

Litoměřická skupina Tranzit uvádí estrádní pořady.
Foto Pohořelý

Pražákovy snímky z vystoupení budějovického souboru Baterka, který uvedl pořad Klub podivínů. Dole J. Týc, který byl na 9. Šrámkově Písku odměněn za pěvecký výkon

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
školství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:
Jiří Beneš,
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fuřín
Technická redaktorka:
Jana Zubíková

Redakční kruh:
Pavel Fiala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlíbec,
Miroslav Kovářík,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil

Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihtisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS,
o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,
ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14
Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
19. srpna

© Orbis, 1965
F-14*50577

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

BABETTA

Píseň z filmu Kdyby tisíc klarinetů...

Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Tempo di foxtrot

mf

1. Ma-lá Ba-bet-ta šla do svě-ta a
2. Ba-bet-ta šla do svě-ta a
3. Ba-bet-ta šla do svě-ta a

krk za to dám, že ta Babetta je pople-ta, vždyť já zůstal sám. O-na
já do-ma bled, a-le ještě je tu na-dě-je, že až pozná svět, přijde
tak jsem tu sám, mě tu necha-la, jak spěcha-la a já nevím, kam. Koupil

a-si ne-tu - ší, že mně só-lo neslu - ší a že bez ní se tu hloupě pletu,
na to, že je čas do-mů zpět se vrátit zas, v duchu vidím, jak si vo-lá ta-xi,
jsem si v kios-ku pr-vo-třídní rá-kos-ku a mě, můj ty Bože, baví to, že

chytte tu Babettu, ať je tu se mnou. Ba-bet-ta šla do světa, já ří-kám: "Tak
kde je ta Babetta, že se tak loudá. Zná-m tuhle-tu Ba-bettu a krk za to
nevím ta Babetta, že bu-de bi-ta. Ba-bet-ta šla do světa a vrátí se

ať!" Jseš pino-le-tá, bež do svě-ta a pak se zpátky vrať.
dám, že se do lé-ta ta Ba-bet-ta zas ráda vrátí k nám. Denně až se zač-ne
zpět možná za sedm, možná za, o-sm nebo za padesát let. Já však čekat bu-du

1. 2. stmívat, budu vzpomínat a zpí-vat, jak ta Babetta šla do světa a jak
3. stá-le a zpívat si bu-du dá - le, jak ta Babetta šla do světa a že

mám tu Babettu rád. *Sbor:*
zpátky vrátí se hned. Ba - bet - ta až se zpát-ky vrá - tí,
pozná že chy - bi - la, a bude chtít mně vy-pl-nit,

co kdysi slí - bi - la.

2. Malá
1. 2. 3. Malá
la cha cha cha cha, co kdy-si slí - bi - la.

3. Malá
la cha cha cha cha, co kdy-si slí - bi - la.

V. Sloup a J. Libíček
v Havlově hře Vyrozumění.
Foto Štepita - Klaučo

